

lem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (L. C. Larsen) sagde, at dette Endringsforslag var beregnet paa, at nogle Panthavere skulde forsømme at gjøre deres Ret gjældende, og saaledes tabe endeel af den Sikkerhed, deres Pant havde; jeg syntes, det ærede Medlem udtalte sig saaledes? (L. C. Larsen: Saa omtrent!) Ja, saa maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg er en af Forslagsstillerne, at jeg ikke beregner sige Ting eller har mindste Anledning til at gjøre det, og at disse hans Uttringer efter min Overbeviisning indeholde en utilbørlig Insinuation mod Forslagsstillerne. Jeg vil troe, at han dømmes Folk efter en falsk Maalestok; det er muligt, at han kjender en Maalestok, hvorefter han kan faae Anledning til at sælde en saadan Dom over Andres Gjerninger, men det er uberegtiget at bruge den her. Der ligger i denne Udtalelse et Beviis for, at han sølte hele sin Argumentation at være svag; derfor maatte han benytte Kryderi af den Natur, men alt det Kryderi, der bringes ind i denne Forhandling, og som hentes fra, at naar man vil give denne Lov sin naturlige Skikkelse, saa at den kun kommer til at angaae en privat Sag, er det private Interesses, der gjøre sig gjældende, er det fattige Argumenter, der skulle skjule den Interesse, som her er tilstede i en dobbelt Skikkelse, paa den ene Side for Private, for Panthaverne, og paa den anden Side for dem, der ere interesserede i dette private Selskab. Naar vi vedtage denne Lov som vedvarende, uden at sætte en Grændse for, naar den skal høre op, saa have vi givet det største Beviis for, at vi her mere arbeide for den private end i den almindelige Lovgivnings sundt og fornuftige Interesse, og dette hidrører fra, at den, der ser denne Lov fra Regjeringens Standpunkt, opfatter den som en privat Forenings egentlig private Bestyrer; det er netop dette Princip, som her overalt er tilstede, der blænder vort offentlige Syn, og det er det, der virker til, at man kaster sig over dem, som engang søge at haandhæve den almindelige Betragtning ligeoverfor et saa stort Antal Interesses, som findes i den private Betragtningensmaade.

Det ærede Medlem, som sidst talte, er i denne Sag gaaet en besynderlig Vej; han er

klædt op ad alle de Stiger, der have tilbuddet sig, for at faae dette Forhold ordnet, og en af de bedste, der have tilbuddet sig i den Anledning, er dog det Forslag, som gaaer ud fra den simple Betragtning, at det er en privat Forening; men naar man nu vel har naaet at erholde Fordele for den store Forening, saa kaster man denne Betragtning bort og haandhæver Monopolet (Mørgaard: Nei!). So, alle de Medlemmer, som støtte denne Lov i dens nuværende Skikkelse, haandhæve et Monopol; det er ganske sikkert. Det er ganske sikkert, at det ikke staaer skrevet her, at ingen anden Forening maa være med, men naar man giver den ene Hersules's Styrke og reducerer den anden til en Dværg, saa gad jeg dog vide, om det er ret at forlange, at de skulle kæmpe under lige Forhold, og det er det, man gjør; man bilder Folk ind, at man i denne Retning vil Frihed men man vil Tvang; man bilder Folk ind, at man vil stille Alle paa lige Fod, men man vil bibeholde Monopolet. Man maa vel lægge Mærke til, at naar her er Spørgsmaal om at varetage Panthaverens Ret, saa er det Foreningen, der skal gjøre det, og ikke det Offentlige; Branddirecteurerne kunne af Brandforeningens Bestyrer blive instruerede uden videre at underrette enhver Panthaver om, hvorledes Forholdet er, men det er for at spare den private Forening for Uleilighed og Udgifter, at man bruger de offentlige Midler til at haandhæve den private Interesse. Andet er det slet ikke, der ligger bagved de ærede Medlemmers Betragtning, og dette Forslag gaaer ikke ud paa Andet end paa at vise, hvorledes man saa at sige hænger sig fast, for igjennem Lovgivningen at haandhæve den private Interesse ifædtes for at gjøre det ved de private Midler, der staae til Ens Raadighed. Jeg gjorde sidst Justitsministeren opmærksom paa, at det staaer i Branddirecteurernes Magt at kjende alle Panterne og vide, i hvilket Forhold Enhver, der er Medlem af Brandforsikringen, staaer til Pantet, og at det ogsaa staaer i Branddirecteurernes og Selskabets Interessenters Magt at indrette det saaledes, at intet Pant kan komme ud, med mindre Interessenten er kommen til Rette med Panthaveren angaaende